

בעודשי"ת

# שבע חיים

דברי תורה

מאת

ב"ק מרן אדמו"ר  
הגה"ק זצוקללה"ה

דברי תורה

מאת

ב"ק מרן אדמו"ר הגה"ק שליט"א

פרשת בהעלותך תשפ"ה

גליון ב' אלפים קפ"ד

שנה מ"א • גליון ל"ה

יוצא לאור ע"י

מכון הוצאה לאור "שבע חיים"

אגוד חסידי צאנז

רח' דברי חיים 5 • קרית צאנז נתניה

טלפון/פקס: 09-8820355

בארה"ב: 201-472-0556

# תוכן הענינים

## דברי תורה מאת כ"ק מרן אדמו"ר הגה"ק זצוקללה"ה

### בעידן רעוא דרעוין ש"ק פרשת בהעלותך תשכ"ו

- לצדיק שהשלים את נפשו לפעמים מורים לו מן השמים איך להתנהג בפרטיות, אבל לאנשים כערכנו אין לנו לזוז מהש"ס והשולחן ערוך.
- החובה להקדים 'סור מרע' ל'עשה טוב' כי לא יתכן לעבוד את ה' בכלי מאוס.
- טעם הדבר שהיו ישראל מליזים על פנחס שהרג את זמרי, לפי שהיו סבורים דהוראה זו דהבועל ארמית קנאין פוגעין בו דינה כדיני נפשות דבעינן אביו ואמו מישראל.
- לא ניתנה רשות לעשות כמעשה פנחס אלא למי שהוא צדיק גמור.
- האדם הקרב לעסוק בתורה עליו לשוב תחילה בתשובה שלימה, ולבקש את סליחת רבותינו המחברים על כך שאיש כערכו קרב אל הקודש להגות בדבריהם הקדושים.
- אותו הלימוד שהמלאך מלמד את העובר אין בו סרך חטא ועליו העולם מתקיים.
- על האדם לטהר נפשו מכל עון ללמוד תורה מנוקה מחטא כפי שהיה במעי אמו.
- טעם הדבר שדייקא בחג השבועות ובסמוך לו נגזרה גזירה על התורה הקדושה להישרף ועל בתי מדרשות להיחרב, לפי שלמדו תורה שלא כראוי רח"ל.
- בגודל חובת ההכנה בתשובה ובתחנונים קודם שהאדם קרב אל הקודש.
- ענין תענית כ' בסיון על התורה שלמדנו שלא כדת.
- העוסק בתורה כשאינו ראוי לכך צריך שתהא מגמתו שהתורה תחזירנו למוטב.
- על האדם להאיר בלבו את אור התורה על ידי הדביקות בצדיק אמת.
- אי אפשר לזכות לכתרה של תורה אלא על ידי סייעתא דשמיא.

## דברי תורה מאת כ"ק מרן אדמו"ר הגה"ק שליט"א

### בטובו מחדש בכל יום תמיד

- מהאור החיים הקדוש שעבודת אהרן היתה גדולה משל הנשיאים, כי הוא בכל יום הקים את המנורה מחדש.
- מספה"ק דגל מחנה אפרים, דכשם שבריאת העולם היה על ידי התורה, כן התחדשות הבריאה מדי יום היא על ידי חידושי תורה.
- מספה"ק נועם אלימלך, שהצדיקים על ידי עבודתם וכח תורתם בוראים עולמות חדשים שלא היו שם דינים, ומשם משפיעים ישועות בכל הענינים.
- המחדש בטובו – אין טוב אלא תורה – בכל יום תמיד מעשה בראשית.
- אהרן הכהן בהדלקת המנורה עורר התחדשות הבריאה והשפיע מאורה הגנוז.
- הענין שלא נאמר 'ויחי כן' בבריאת האור, כי האור לא נשלם עדיין, שכן אור רומז לתורה, ועל ידי התורה בוראים העולם מחדש.
- עבודתו של אהרן היא להפוך דין לרחמים, על ידי בהעלותך את הנרות, שרומז לתורה, ומעידה התורה כי אכן ויעש כן אהרן שהפך דין לרחמים.
- זהב רומז לדין, והקב"ה אמר למשה להשליכו לאש התורה, כי על ידי התורה יברא עולמות חדשים שאין שולטים שם דינים.
- שלך לעולם קיימת, שבכל הדורות יכולים לפעול על ידי התורה.

# דברי תורה

## מכ"ק מרן אדמו"ר הגה"ק וצוקללה"ה

### בעידן רעוא דרעוין ש"ק פרשת בהעלותך תשכ"ו

בכתובים בפרשת תרומה ובפרשת ויקהל, ולמה חזר הכתוב על מעשה המנורה בפרשה זו שענינה מצות הדלקת המנורה. גם מה שאמר הכתוב כן עשה את המנורה, ופירש רש"י ממדרש אגדה, על ידי הקדוש ברוך נעשית מאלה, יש להבין, מה ראתה התורה להגיד איך נעשית המנורה בפרשה זו שבאה לצוות על הדלקת המנורה.

\*

**נראה** לבאר בהקדם מאמר דוד המלך ע"ה (תהלים קיט, ט), במה יזכה נער את ארחו לשמור כדברך, וצריך ביאור מה היתה כוונתו להשמיענו באלה הדברים, הרי בוודאי לא יזכה הנער את ארחו אלא בשמירת מצוות ה', ומה חידש בדבריו. ויתכן לומר על פי מה שהאר"ק זק"ה מהרצ"א מדינוב זי"ע בהגותו לספה"ק סור מרע ועשה טוב (עשה טוב, אות צו ואילך), שאף שאנו רואים את הצדיק לפעמים שהוא מבין בדעתו הרחבה שעתה לצורך שעה הוא כמוכרח לצאת מעיקר שורת הדין כפשוטו, מפני שהוא משיג שעתה ייצא יותר כבוד שמים מכך וכדומה, מכל מקום זה כלל גדול בדרכי עבודת ה', שלשאר בני אדם אסור לעשות כמעשי הצדיק בזה.

**בתוה"ק** (במדבר ה, א-ד) וידבר ה' אל משה לאמר. דבר אל אהרן ואמרת אליו בהעלותך את הנרות אל מול פני המנורה יאירו שבעת הנרות. ויעש כן אהרן אל מול פני המנורה העלה נרותיה כאשר צוה ה' את משה. וזה מעשה המנורה מקשה זהב עד ירכה עד פרחתה מקשה היא כמראה אשר הראה ה' את משה כן עשה את המנורה.

**יש** לדקדק מדוע אמרה תורה, דבר אל אהרן ואמרת אליו בהעלותך את הנרות, שנראה לכאורה ממשמעות הלשון שהמצוה היא בכהן גדול, הרי באמת לדעת הרמב"ם (הלכות ביאת מקדש ט, י) הדלקה כשרה אפילו בור, ומכל שכן שאין מצוותה בכהן גדול דווקא, ואם כן היה לו להזכיר דבר אל אהרן ואל בניו שהרי כולם בכלל המצוה, ולמה הזכיר את אהרן לבדו.

**עוד** יש לדקדק באמרו ויעש כן אהרן, ופירש רש"י, להגיד שבחו של אהרן שלא שינה, והדברים מתמיהים איך יעלה על הדעת שאהרן קדוש ה' ישנה מציווי השי"ת, עד שהיתה התורה צריכה להעיד עליו שלא שינה. גם אמרו וזה מעשה המנורה וגו' צריך ביאור, שהרי מעשה המנורה כבר נתפרש

כל קוץ וקוץ, על כל ראייה ועל כל דיבור ומחשבה אם הוא על פי תורה, ועל כל דבר ודבר לשאול ולברר אם הוא נכון על פי הש"ס והפוסקים. וזו היא הדרך השווה לכל נפש.

וזהו המכוון בדבר הכתוב, במה יזכה נער, היינו מי שהוא נער ואינו עדיין מבני העליה, את ארחו, כשהוא עומד עלי אורח באמצע הדרך ועדיין לא הגיע לפרשת דרכים שהוא ניצול מכולם כמבואר בגמרא (סוטה כא, א), לאיש כמותו העצה היעוצה היא, לשמור בדברך, היינו לשמור מה שכתוב בתורה כפשוטו, והכל ילמד מן התורה בלבד, ללמוד טור ובית יוסף ושולחן ערוך ושולחן ערוך הרב לדעת כדת מה לעשות, הכל כפי שכתוב בתורה. ואך כאשר יגיע לסוף הדרך לפרשת דרכים שהוא ניצול מכולם, או אז יחננהו השי"ת בדעת איך להתנהג, ותהא הרשות בידו לנהוג כפי שיראהו מן השמים.

\*

**ביתר** שאת ייאמר, דהנה כלל גדול הוא בעבודת השי"ת, שיש להקדים את בחינת סור מרע ואחר כך לקיים עשה טוב. תחילה על כל בחור ואברך להשלים את עצמו בבחינת סור מרע בעזיבת החטא, ואחר כך ירבה במצוות ובמעשים טובים בחינת עשה טוב. לפי שהמקדים לעשות מצוות ומעשים טובים קודם שהוא עוזב את מעשיו הרעים, עליו הכתוב אומר (תהלים ג, מז) ולרשע אמר אלקים מה לך לספר חוקי ותשא בריתי עלי פיך, וכבר אמרו חכמים (יבמות קט, ב) האומר אין לי אלא תורה אף תורה אין לו, וכן (ירושלמי ברכות

**ולבן** אמרו בגמרא (בבא בתרא קל, ב), אין למדים הלכה מפי מעשה, אף דלכאורה הלכה למעשה עדיפא טפי, ויותר היה ראוי ללמוד הלכה מפי מעשה, על דרך שאמרו בגמרא (שבת כא, ב) מעשה רב, בכל זאת כל עוד שלא הורה החכם הלכה למעשה לנהוג כן, אין ללמוד מן המעשה לבד שכך היא ההלכה, וכפי שמצינו כמה פעמים בדברי חז"ל (עיין ברכות מז, א) שמעון בן שמח דעבד לגרמיה הוא דעבד וכדומה, לפי שמצד המעשה עצמו אי אפשר לנו לדעת מה היתה כוונת הצדיק במעשהו, ואין הכרח שכך היא ההלכה, עד שידרוש הצדיק ברכים ויורה כן הלכה למעשה.

**הדבר** היה ברור לכל אלו שזכו להסתופף בצילם של צדיקי אמת, והרבה הרעיש על כך דו"ר הרה"ק משינאווא זי"ע (עיין דברי יחזקאל לסוכות, ובדברי יחזקאל החדש ערך מנהג), כי רק הצדיק שקידש וטוהר את רמ"ח איבריו ושם"ה גידיו, וקידש את עצמו במחשבה בדיבור ובמעשה, והוא דבוק ביוצרו בעולמות עליונים, וכל היום כולו איננו מסיח את דעתו משוית"ה' לנגדי תמיד (תהלים טו, ח), לו מראים מן השמים איך ראוי לו להתנהג בכל דבר, ולפעמים הוא מוכרח לצאת מן השיטה, ודרך זו לא נמסרה אלא ליחידי סגולה.

**אבל** מי שאינו במדרגה זו, עליו לדעת שלאנשים כערכנו ניתנו ספרי הש"ס והשולחן ערוך, ללמוד וללמד לשמור ולעשות ולקיים את כל דברי תלמוד תורתך, ומינה לא תזוע אפילו בקוצו של יו"ד. ועלינו מוטל לדקדק על

שמים עמדו על דעתו לא עבר על רצון קונו ית"ש, אין לו רשות לקנא קנאת ה' צבאות ולפגוע בבוועל ארמית.

**על** פי דרכנו יובן מה שמצינו בפנחס, שכשהרג את זמרי ביקשו מלאכי השרת לדחפו (סנהדרין פב, ב), ואף הסנהדרין רצו לנדותו (ירושלמי סנהדרין ט, ז) וישראל היו מליצים עליו (סנהדרין שם) ראיתם בן פומי זה שפיטם אבי אמו עגלים לעבודה זרה ועמד והרג נשיא שבט בישראל, עד שבא הכתוב ויחסו אחר אהרן, שנאמר (במדבר כה, יא) פינחס בן אלעזר בן אהרן הכהן השיב את חמתי וגו'. והדבר תמוה, מה בכך שאבי אמו פיטם עגלים לעבודה זרה, הרי הכתוב אומר (דברים כה, טו) לא יומתו בנים על אבות, ומה ענין יחסו לאבי אמו לקנאתו לאלקיו. גם מה שיחסו הכתוב אחר אהרן צריך ביאור מה הועיל בכך, סוף סוף הרי הוא מתייחס גם ליתרו שפיטם עגלים לעבודה זרה.

**ויתכן** לומר, דהנה לגבי דיני נפשות קיימא לן שצריכים הדיינים להיות מיוחסים, כפי שדרשו בגמרא (יבמות מה, ב) (מזן הכתוב (דברים יז, טו) שום תשים עליך מלך וגו' מקרב אחיך תשים עליך מלך, כל משימות שאתה משים אל יהו אלא מקרב אחיך. ולדעת התוספות (סנהדרין לו, ב ד"ה חדא) והרמב"ם (עין הלכות סנהדרין ב, ט ובכסף משנה שם) ורוב הראשונים, אין הגר ראוי לדון דיני נפשות עד שיהיו אביו ואמו מישראל, ואין די בכך שתהא אמו מישראל.

**ועל** כן היו השבטים סבורים, דהוא הדין הוראת ההלכה לעצמו דקנאין פוגעין בו, הוה כדיני נפשות שאין כשרים

א, ב) הלמד שלא לעשות נוח לו אילו נהפכה שילייתו על פניו ולא יצא לעולם.

**ומה** בצע בכל המצוות שהוא מקיים, אם מצוות אלו נעשות בכלי שבור ומאוס אשר מכף רגל ועד ראש אין בו מתום, והוא עובר ליוצרו וליצרו כאחד. ובאמת הדבר לא יתכן, כי אי אפשר לאחוז את החבל בב' ראשים, ואי אפשר שיהיה האדם באותו זמן צדיק ורשע, טהור וטמא, ללכת בעצת יצרו הרע, לעשות מעשי זמרי ולבקש שכר כפנחס.

\*

**בגמרא** (סוטה כב, ב), אמר לה ינאי מלכא לרביתיה, אל תתיראי מן הפרושין ולא ממי שאינן פרושין, אלא מן הצבועין שדומין לפרושין, שמעשיהן כמעשה זמרי ומבקשין שכר כפנחס. ולכאורה תמוה, אמו בשופטני עסקינן, הרי בוודאי אלו המבקשים שכר כפנחס, מאת ה' הם מבקשים אותו שהוא הוא הנותן שכר, והרי את השי"ת אי אפשר לרמות, ואיך יעלה על דעתם לבקש ממנו שכר כפנחס.

**והנראה** לבאר, בהקדם להבין הענין מה ששנינו (סנהדרין פא, ב) הבוועל ארמית קנאין פוגעין בו. ויש לדקדק, דלכאורה היה לו לומר מותר לפגוע בו, ומדוע אמרו קנאין פוגעין בו. אולם רמזו לנו חז"ל בלשונם, שאף הבוועל ארמית לא הותר לכל אדם לפגוע בו, כי אם אך ורק לקנאין דהיינו המקנאים את קנאת ה' צבאות וכל כוונתם היא בלתי לה' לברו, אבל מי שאינו יודע בעצמו שכל כוונתו היא לגמרי לשם שמים, ואינו מכיר בעצמו

(כלל י, אות ג) לגבי איסור לשון הרע, שגם כשיש היתר באופנים מסויימים לספר על מה שעשה חברו, זהו בתנאי שהוא עצמו לא עבר מעודו על עבירה זו, אבל אם הוא יודע בעצמו שגם הוא נכשל בחטא זה אינו רשאי לספרו על חברו. ואם עבר וסיפר לא זו בלבד שעבר על אזהרת חז"ל (בבא מציעא קז, ב) קשומט עצמך תחילה ואחר כך קשומט אחרים, אלא עבר גם על איסורי לשון הרע ורכילות, עיי"ש.

**ועל** דבר זה ידו כל הדוים, כי רבים המה שנקל בעיניהם לראות חסרונות אצל חבריהם, ואינם שמים על לב שאין רשות לאדם לדבר אודות חטא שעשה חברו בו בזמן שהוא עצמו עבר ושנה על עבירה זו, ואין זו אלא מידת אכזריות. ולדאבוננו כך הוא דרכם של בני אדם, את המכשולות שהם עצמם נכשלים בהם המה מתירים לעצמם, ואת כל העבירות שהם עוברים המה שוכחים, והם קטנים וקלים בעיניהם, ומתריצים את עצמם באלפי אמתלאות ותירוצים, ואילו את החטאים של חבריהם המה מבקשים ומחפשים, ותמיד הם רוגזים וקוצפים על החטאים של כל העולם כולו, והם מחרפים ומכים את רעיהם על העוונות שהם מפשפים ומוציאים בהם.

**תחת** שכל אחד מאתנו יתבונן תמיד בעוצם חטאיו ופגמיו, עד כמה הוא עצמו נכשל בביטול תורה ובביטול תפילה, עד כמה הוא משוקע בתאוות רעות ובמידות רעות, ועד כמה כל התנהגותו היא שלא כדת, וישתדל לתקן את מעשיו ולשוב אל ה' - בא אליו היצר

לה אלא מי שאביו ואמו מישראל, ומכל שכן להרוג נשיא שבט בישראל, לא ניתנה רשות לעשות דבר גדול כזה אלא למלך ממש, או למי שעדיף ממלך על דרך שאמרו בגמרא (גיטין סב, א) מאן מלכי רבנן, והרי במלך ודאי בעינן שיהיו אביו ואמו מישראל, ועל דבר זה נתחייבו שונאיהן של ישראל כליה על שהחניפו לו לאגריפס המלך (סוטה מא, ב) אף שאמו היתה מישראל (עיין תוס' שם ד"ה אותו). וכיון שכן לא הותר לפנחם שפיטם אבי אמו עגלים לעבודה זרה ואינו בכלל מקרב אחיך ממובחר שבאחיך (עיין בבא קמא פח, א) להורות הלכה בדיני נפשות ולהרוג נשיא שבט בישראל. ומהאי טעמא בקשו גם מלאכי השרת לדוחפו.

**עד** שבא הכתוב ויחסו אחר אהרן, ללמד שאין להשגיח על יחוס אמו שאינו מישראל, אלא הוא מתייחס אל אהרן ממובחר שבאחיך, וגילה הקב"ה בכך, או שהלכה כסברת האומרים (עיין יבמות קב, ב רש"י ד"ה גר ובנימוקי יוסף שם) שמי שאמו מישראל כשר לדון דיני נפשות, או שהוראת ההלכה דקנאין פוגעין בו אינה בכלל דיני נפשות, או שהוראת שעה היתה מאחר שהיה גלוי וידוע לפני השו"ת שכל כוונתו של פנחס היתה בלתי לה' לבדו, ולכן היה רשאי לעשות מה שעשה.

\*

**ממוצא** הדברים למדנו, שלא כל הרוצה ליטול את השם יבוא ויטול (עיין ברכות מז, ב), ולא ניתנה רשות לעשות מעשי פנחס אלא למי שכוונתו טהורה לשם שמים והוא מנוקה מכל חטא ועון, על דרך שכתב בחפץ חיים

מאמר ה, דרוש יא; אגרא דפרקא, אות קעח; ועוד). ועל כן הורה לנו רבה"ק הרבי רבי אלימלך זי"ע בצעמיל קמן (אות י) שקודם לימוד התורה יאמר תפילה השב לרבינו יונה עיי"ש, וכתב שם (אות יז) שילמד את נוסח התפילה על פה לאמרה תמיד קודם עסק התורה עיי"ש.

**באשר** האדם קרב אל הקודש לעסוק בתורה, עליו להתבונן שאין לך עזות פנים גדולה מזו ללמוד תורה הקדושה באותו הפה שעמו דיבר לשון הרע ורכילות וכדומה, הרי אין זאת כי אם בבחינת (אסתר ז, ח) הגם לכבוש את המלכה עמי בבית, ובבחינת (ידיה ב, ז) ותבואו ותממאזו את ארצי. איך יעזי לב האדם להיכנס אל בית המדרש ולפתוח גמרא ולהתבונן באותיות התורה הקדושה הכתובה אש שחורה על גבי אש לבנה (מדרש תנחומא, בראשית א), אחר שטימא את עיניו בראיות אסורות ועבר על (במדבר טו, לט) ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם אשר אתם זונים אחריהם.

**על** כן שהאדם משכים בבוקר לעבודת בוראו, יעמוד בבכי ובתחנונים לפני השי"ת ויבקש ממנו רחמים וסליחות על עוצם חמאיו. ובגשתו לעסוק בתורה יבקש מחילה וסליחה מאת הגמרא הקדושה ומאת רש"י ותוספות שהוא קרב להגות בדבריהם כשאינו ראוי לכך.

**והדברים** קל וחומר מדברי קדשו של רבינו האור החיים הקדוש זי"ע בהקדמת ספרו חפץ ה', שכתב וזה לשונו: גלוי וידוע לפני אדוני ב"ה, כי כל כוונתי לעשות רצון יוצרי, לכן כל פותח ספר זה לא תהיה הכוונה אלא בדחילו

הרע ומבלבל את שכלו לראות אך את חטאי וזולתו, וירבה לחרף ולהכות אחרים, כשלפי דעתו הוא מקדש שם שמים בעולם, שהרי כבר זכה לחרף ולצער כמה וכמה אנשים.

וזוהו המכוון כמה שאמרו שמעשיהן כמעשה זמרי ומבקשין שכר כפנחס, היינו שתחילה הם עצמם נכשלו בחטא ומעשיהן כמעשה זמרי, ולאחר מכן כשהם רואים עוד זמרי אחר כמותם עובר עבירה, המה מקנאים קנאת ה' צבאות כפנחס, והם גם מבקשים שכר כפנחס על קנאתם אשר קינאו לכבוד השי"ת. וטח מראות עיניהם ומהשכל ליבותם, שאין להם שום דמיון והשתוות אל פנחס, כי פנחס היה קדוש ה' שמעודו לא נכשל בהרהור עבירה עד שיזכה שנתעברה בו נשמת אליהו הנביא (עין שער הגלגלים, הקדמה לב) וזכה להיות מלאך קיימא (עין תרגום יונתן, במדבר כה, יב), ולו נאה לקנא קנאת ה' צבאות. אבל מי שהוא עצמו עושה מעשה זמרי, איך יעלה על דעתו להרוג יהודי אחר שעשה את אותו המעשה שהוא עצמו עשה, הרי ראוי היה לו אילו היה הורג את עצמו תחילה.

\*

**עיקר** עבודת האדם הוא להתבונן תמיד להקדים את בחינת סור מרע לעשה טוב, שהרי המקיים מצוות ומעשים טובים כשעדיין לא נטהר מוזהמת מעשיו הרעים הרי הוא כזורע אל הקוצים, כפי שהאריך זקה"ק מהרצ"א מדינוב זי"ע לבאר בהקדמת ספרו הקדוש דרך פיקודיך ובמקומות רבים מספריו (עין בני יששכר, מאמרי ניסן,

המדרש, לפי שאי אפשר שיזכה לכתרה של תורה. וזהו המכוון במה שאמרו בגמרא (חולין קלג, א) כל המלמד תורה לתלמיד שאינו הגון כאילו זורק אבן למרקולים, שכשם שהזורק אבן למרקולים הוא סבור שהוא עושה דבר טוב ומבזה את העבודה זרה, בשעה שבאמת בכך הוא עובד עבודה זרה, כן המלמד תורה לתלמיד שאינו הגון סבור שהוא עושה דבר טוב והגון, בשעה שלאמיתו של דבר אותו התלמיד מתקלקל עוד יותר על ידי הלימוד.

**הלא** הדבר ברור שהנוטל את כתר המלך ונותנו בראש איש מצורע ומוכה שחין, הוא מורד במלכות, והרי התורה הקדושה היא כתרו של הקב"ה, קוב"ה ואורייתא וישראל חד (וזה"ק פרשת אחרי, ח"ג עג, א), ואיך יעלה על לב האדם לקחת את כתרו של הקב"ה, את התורה הקדושה שנתחדשה על ידי חכמי האמות, וללומדה מתוך רשע. ואיך יתכן למסור את התורה הקדושה לרשעים המלוכלכים בחטא ופשע, הרי אין לך מרידה ופשיעה גדולה מזו. והעושה כן הוא גרוע מעובד עבודה זרה, שהעובד עבודה זרה הוא מבחין, ואילו אותו האדם הלומד תורה כשהוא עדיין רשע הוא נכנס אל היכל המלך ונוטל את כתרו ונותנו בראש המורדים במלכו של עולם ב"ה רח"ל.

**לזאת**, הדבר הראשון המוטל על אדם מישראל קודם שהוא עומד לעשות אחת מכל מצוות ה', לומר תחילה דברי תחנונים לפני השי"ת בתפילת 'מי אנכי שאוכה', שכנודע בעת שהיה הרה"ק המגיד מקאזניץ ז"ע אומר

ורחימו לשם שמים, להבין אמרי נועם, ואם כה יעשה בין יבין אשר לפניו ויערב לחבו נועם דברי הש"ס ועומק דברי התוספות, ונמצאנו ממני וממנו יתקלם עלאה, אבל בלאו הכי יסלק ידו מעלי ולא יטמא תורת ה' לקנטר, נוח לו שלא נברא, כך אמרין לחזיר"א סחור סחור, לכרמא כרם ה' צבאות לא תקרב, כי כל עצמנו לא היתה הכוונה אלא לזכות ולא לחובה, כדי שיתרצה האדון ב"ה וכו', עכ"ל. ואכן הכרתי צדיקים שהיו יראים ללמוד בספריו הקדושים חפץ ה' ופרי תואר, אחר שהאור החיים הקדוש אסר למי שאינו לומד תורה לשמה לעיין בספריו, ובאמת הספר הקדוש חפץ ה' לא נדפס בימיו שנית. ומכל שכן ללמוד בדברי רבותינו חכמי התלמוד, שבוודאי אין דעתם ורצונם שכל רשע ואיש מגושם וכל זולל וסובא מגוול ומוכה שחין יעשה את תורתם הקדושה קרדום לחפור בו.

**נמצא** שהקרב לעסוק בתורה כשעדיין לא נטהר מחטאיו, מלבד שהוא עובר על אוהרת הכתוב (תהלים ג, מז) ולרשע אמר אלקים מה לך לספר חוקי, הוא מבזה גם את חכמי התורה ואת תורתם, והם עתידים לקרותו לדון על כך שביזה את תורתם, מלבד שהיפך דברי אלקים חיים.

**על** כן אמרו חכמים (ויקרא רבה א, טו) תלמיד חכם שאין בו דעת נבילה טובה הימנו, שבהיות שאין בו דעת להתנהג בקדושה ובטהרה אי אפשר שיזכה לעמוד על אמייתו של תורה. ולכן היה רבן גמליאל אומר (ברכות כה, א) כל מי שאין תוכו כברו אל יכנס לבית



בבחינת ולרשע אמר אלקים מה לך  
לספר חוקי.

\*

**על פי זה יוכן ענין הדבר שהקדימו בני  
ישראל נעשה לנשמע, כי הנה  
'נעשה' מורה על קיום המצוות בפועל,  
ואילו 'נשמע' ענינו לימוד התורה על דרך  
האמור (משלי א, ח) שמע בני מוסר אביך.  
והקדימו בני ישראל נעשה לנשמע  
להורות שיש להקדים את קיום המצוות  
לעסק התורה, ואילו הלומד תורה שלא  
על מנת לקיים טוב היה לו אילו לא היה  
לומד כלל, כפי שאמרו בגמרא (ביצה ל, א)  
מוטב שיהיו שוגגין ואל יהיו מזידין.**

**ויש לפרש בזה את דברי המדרש (תנא  
דבי אליהו רבה, פרק יז; הובא בילקוט  
ראובני, ריש פרשת תרומה), בשעה שאמרו  
ישראל נעשה ונשמע מיד אמר הקב"ה  
(שמות כה, ב) ויקחו לי תרומה, והוא פלאי.  
ואפשר לומר הכוונה, דהנה בבעל  
המורים איתא 'תרומה' נוטריקון 'תורה  
מ' זו תורה שניתנה לארבעים יום. ויש  
להבין טעם הדבר שניתנה תורה  
לארבעים יום דייקא. ויתכן שאלו  
הארבעים יום שניתנה בהם תורה הם  
כנגד ארבעים יום של יצירת הוולד (נדה  
ל, ב). וענין הדבר, כי הנה אמרו בגמרא  
(נדה שם), שבשעה שהעובר נמצא במעי  
אמו מלאך מלמדו את כל התורה כולה,  
והדבר צריך ביאור לאיזה צורך מלמדו  
המלאך את התורה כולה, הרי בסופו של  
דבר היא משתכחת ממנו.**

**והנראה לומר, על פי מה שאמרו  
בגמרא (שבת קטז, ב), אמר ריש  
לקיש משום רבי יהודה נשיאה, אין**

תפילה זו קודם התפילה היו נעים כל  
אמות הסיפים. ולפני כל פעם שהוא קרב  
לעסוק בתורה, יאמר תחילה לכל הפחות  
השיבנו אבינו לתורתך, ויבקש רחמים  
מאת השי"ת שלא יידחה לגמרי ח"ו,  
ויבקש את סליחת רבותינו חכמי הש"ס  
ואת סליחת רבותינו רש"י ותוספות וכל  
הספרים הקדושים שהוא עומד לעסוק  
בדבריהם, וכולי האי ואולי כך יזכה שלא  
ידחהו השי"ת החוצה, ומעתה יתחיל  
להתנהג כדת של תורה. כי ראשית  
העבודה היא בסוד מרע ואחר שיעזוב  
את הרע ויכל לקיים ועשה טוב.

\*

**זה יורמו בדבר הכתוב, במה 'יזכה' נער  
את ארחו ללכת באורח ישרה ולא  
בדרך עקלתון, אם אינו רוצה להיאבד  
ח"ו מב' עולמות, ולהיות ללעג ולקלם  
שעמל ויגע ימים ולילות ולבסוף ירד  
לשאול תחתיות, עד שהיה נוח לו שלא  
נברא, ורצונו שתהא התורה לו לבחינת  
'יזכה' לזכות ולא לחובה - תחילה עליו  
לשמור בדבריה, היינו להישמר מלעבור  
על כל דבר עבירה ועון, על דרך שאמרו  
בגמרא (עירובין צו, א ועוד) כל מקום  
שנאמר השמר פן ואל אינו אלא לא  
תעשה, להזהר בכל ראייה וראיה שלא  
יבוא לידי חטא, ואז יזכה ללכת באורח  
מישור.**

**ועל כך סיים, בכל לבי דרשתיך אל  
תשגני ממצוותיך, הכוונה, שלא  
אשגה ח"ו להתקלקל יותר על ידי  
'מצוותיך' כשאעשה אותם שלא כדת.  
אשר על כן לפעמים אף בלבי צפנתי  
אמרתך, שהנני נמנע מלדבר בדברי תורה,  
למען לא אחטא לך, כדי שלא אהיה ח"ו**

הרבים אנו בכלל האמור (משלי ל, כ) אכלה ומחתה פיה ואמרה לא פעלתי און.

**אמנם** הגם שהבל פיהם של תינוקות של בית רבן הוא הבל שאין בו חטא לפי ערך הבל פה שלנו, מכל מקום גם בתינוקות של בית רבן שייך ענין חטא ופגם, כפי שכתב הרמ"א (או"ח סימן שמו, א) שראוי לאדם לקבל עליו איזה דבר לתשובה על מה שחטא בקטנותו, ואמרו בגמרא (פנהדרין נה, ב) דקלון מיהא איכא, עיי"ש. והביא זק"ק זי"ע בדברי חיים (פרשת כי תבוא, ד"ה בפסוק כי תבוא) שרבה"ק הרבי רבי אלימלך זי"ע עשה תשובה ושרף את ידו לגמרי על אשר ידו הדה על שדי אמו בעת שינק ממנה. נמצא שאפילו בעת שהתינוק יונק משדי אמו אפשר שכבר יימצא בו סרך ושמץ חטא ועון. ולזה בא מלאך ולומד עמו תורה בעודו במעי אמו, בעת שאי אפשר במציאות שיהא בו שום סרך שמץ עון, ועל אותו הבל פה שאין בו שום שייכות חטא העולם עומד.

**מהאי** מעמא ניתנה תורה לארבעים יום כנגד ארבעים ימי יצירת הוולד, ללמד שכדי ליכות לתורה הקדושה על האדם להתקדש ולהיטהר כל כך עד שיהיה כדוגמת העובר הלומד תורה במעי אמו, שלא יהא בו שום שמץ חטא כפי שהיה קודם שנולד, וכך יזכה לכתרה של תורה.

**על** כן בשעה שתקדימו ישראל נעשה לנשמע וקיבלו על עצמם לקיים סור מרע ולעשות את מצוות ה' קודם עשה טוב בעסק התורה, מיד אמר להם חקב"ה, להודיעם עד היכן הדברים

העולם מתקיים אלא בשביל הבל תינוקות של בית רבן. אמר ליה רב פפא לאב"י, ידי ודידך מאי, אמר ליה, אינו דומה הבל שיש בו חטא להבל שאין בו חטא. והדברים נוראים, אם רבותינו הקדושים חכמי הש"ס העריכו את הבל פיהם כנגד הבל פיהם של תינוקות של בית רבן כהבל שיש בו חטא, מה נעני אנן אבתייהו שכל פינו מלא קיא וצואה, וההבל היוצא מפינו מלא בחטא, ומה שייכות יש לנו עם התורה הקדושה. הרי למשמע הדברים עלינו להתיירא, שלא זו בלבד שאי אפשר שיתקיים העולם בהבל פינו, יותר עלינו להתיירא פן ניגעש על התורה שלמדנו שלא כדת בעת שמעשינו עדיין מושחתים מבלי תשובה ומבלי אהבה ויראה.

**ידוע** המעשה (עין ספר תכלת מרדכי למהרש"ם וצ"ל, הקדמת בן המהר, ד"ה כשהיה עוד) על איש גדול וצדיק שלמד תורה הרבה, לימים נפל למשכב והרגיש שנפטר מן העולם וניצב לדין בפני בית דין של מעלה, והביאו שקים מלאים בתורה ובדפי גמרא ותוספות שלמד, עד שלפתע הגיע לשם מלאך ואמר, הכי לזאת ייקרא תורה, ונפח בפיו על דפי הגמרא וכולם נפזרו ואבדו, ועמד שם משתומם בכושפת פנים, עד שהגיע לפני הבית דין הרה"ק מהרי"א מזידיטשוב זי"ע והמליץ בעדו והוציא את דינו לאורה, וניתנו לו עוד שנות חיים, כידוע המעשה באריכות. ואם בארזים נפלה שלהבת, שכל תורתו של אותו גדול וצדיק לא עמדה לו, מה יהיה עם שקי התורה שאנו למדנו מתוך מחשבות זרות, הלא לכמח כל אותם השקים יהיו בצד שקי החטאים רח"ל, ובעוונותינו

קרונות מלאים ספרים בצרפת, ולא קבעו אותו בימי החודש מפני שמתוך שאלת חלום נודע להם שיום הפרשה גורם גזירת התורה, זאת חקת התורה (במודבר ימ, ב) מתרגמין דא גזירת אורייתא וכו' עיי"ש (ובשבלי הלקט, סדר תענית, סימן רסג). ויש להבין מהו ענין תשובה זו שהשיבו להם מן השמים דא גזירת אורייתא.

**אלא** דבאמת אין הקב"ה בא בטרוניא עם בריותיו (עבודה זרה ג, א), ולא עבד קודשא בריך הוא דינא בלא דינא (ברכות ה, ב), ולא נשרפו ספרי הקודש אלא בשביל שבני ישראל לא עסקו בתורה בקדושה ובטהרה להרבות כבוד שמים, אלא עשו את התורה הקדושה קדרום לחפור בה, עד שהתורה עצמה קטרגה עליהם עשאוני בניך ככינור שמנגנין בו לצים (סנהדרין קא, א), ואוי להם לבריות מעלבונה של תורה (אבות ו, ב). ולכן מידה כנגד מידה נגזר על התורה הקדושה שתעלה באש.

**וכפי** שידוע שגם בימיו של הבעש"ט הקדוש זי"ע היה קטרוג זה על ישראל (עיין שבחי בעש"ט עמ' קו), עד שנגזרה גזירה על הש"ס להישרף, והבעש"ט הקדוש זי"ע בכה לפני השי"ת עד שזב דם מעיניו וביטל את הגזירה. ועל כך היה הקטרוג גם בשנות ת"ח ות"ט, שלא דיים לישראל שעושים מעשים רעים, אלא שאחר כך הם נכנסים לבתי כנסיות ובתי מדרשות ועוסקים בתורה. אילו היו עושים כמעשי הרשעים שהולכים לכל הפחות לבתי תיאטראות ובתי קירקסאות לא היה הקטרוג גדול כל כך, אולם הם אחר שחטאו לפני השי"ת הוסיפו ללכת לבית

מגיעים גבוה מעל גבוה, ויקחו לי תרומה, תורה מ', היא התורה שניתנה לארבעים יום כנגד ימי יצירת הוולד, ללמוד שהקרב לעסוק בתורה הקדושה עליו לסור מרע ולקדש את עצמו עד שיהיה במעלת העובר הלומד תורה במעי אמו, ויקיים בעצמו 'ויקחו לי תרומה' לי לשמי (רש"י), שיתעלה אלי ללמוד תורה בשמי מרום כעובר הלומד תורה במעי אמו.

\*

**באור** אלה הדברים נתבונן בדבר פלא, אשר דייקא בחג השבועות יום שניתנה בו תורה חרבו בתי כנסיות ובתי מדרשות, ונגזרה גזירה על התורה הקדושה להישרף באש, כפי שאנו מקוננים ביום תשעה באב (קנה כה), מי יתן ראשי מים ועיני מקור נוזלי וכו', ועליהם זעקת שבר אשערה, על שני מקדשי יסודם כהיום עורערה, ועל חרבות מעט מקדשי ומדרשי התורה, בחודש השלישי בשלישי נוסף לדאבון ומאירה, החודש אשר נהפך ליגון וצרה, ביום מתן דת סברתי להתאשרה, וביום נתינתה כמו כן אז חזרה, עלתה לה למרום למקום מדורה, עם תיקה וגנתיקה והדורשה וחוקרה, לומדיה ושוגיה באישון כמו באורה וכו', עיי"ש. ומיד בסמוך נקבע יום כ' סיון לתענית קבוע על רוע הגזירות (ראה ט"ז אורח חיים סימן תקסו ס"ק ג; מגן אברהם סימן תקפ ס"ק ט).

**דהנה** נודע מה שמביא המגן אברהם (שם) וז"ל, כתב התניא (תניא רבתי, הלכות תענית, ענין ארבעה צומות סוף סימן נח) ביום הששי פרשת חקת נהגו יחידים להתענות, שבאותו היום נשרפו כ'

דין וחשבון מפעלה וכו', ימצאה מטונפת מעונות ותוספת כמו שפחה נחרפת וכו', ימצאה מקושמת במלית וטונפת וכו' עיי"ש.

**מסיבה** זו הורו רבותינו הקדושים תלמידי הבעש"ט זי"ע, שלא לגשת להניח תפילין ולהתפלל לפני השי"ת עד שילמדו תחילה כמה דפי גמרא ותוספות, כנודע מהרה"ק בעל מאור ושמש זי"ע (עין במאור ושמש, פרשת בחוקות). ובקום האדם בבוקר תחילה ימהר לטהר את עצמו במקוה טהרה, לטהר נפשו מכל זוהמת העון ולהסיר את הבגדים הצואים מעליו ולקבל על עצמו טהרה. ואחר כך יאמר ברכות התורה בהתלהבות עד שגם קירות בית המדרש והשמים והארץ יבקשו עליו רחמים שתתקבל תפילתו ברצון, ורק אחר כך יהא בכוחו להתקרב אל הקודש להניח תפילין ולעמוד בתפילה לפני השי"ת.

\*

**על** כך אנו מתענים ביום כ' בסיון, ואיתא מהרה"ק מאפמא זי"ע (אוהב ישראל, ליקוטים חדשים לכ' סיון) כ' סיון הוא התחלה על יום הכיפורים, אם מקיים יום הזה כראוי אזי יוכל לקיים יום הכיפורים כראוי ונכון, וסימנך (שמות יז, מז) כי יד על כ"ס י"ה מלחמה לה' בעמלק מדור דור, כ"ס ראשי תיבות כ' סיון, י"ה ראשי תיבות יום הכיפורים, ע"כ.

**ואפשר** לומר בזה, כי הנה אמרו חז"ל (מדרש תנחומא, פרשת כי תצא סימן ט) מה היו בית עמלק עושין היו מחתכין מילותיהם של ישראל וזורקין כלפי מעלה וכו' עיי"ש. ובעינינו יפלא איך היה כח

המדרש ולהתעטף בציצית ולהניח תפילין כשעדיין לא נטהרו מחלאת טומאתם.

**על** כך השיבו להם מן השמים, זאת חוקת התורה - דא גזירת אורייתא, שגזירה זו לא באה עליהם על שעברו על התורה הקדושה, אלא אדרבה נגזרה עליהם גזירה זו על שעסקו בתורה בטומאה, ועל כך נשרפה התורה, כפי שאנו מקוננים (קנה מא) שאלי שרופה באש לשלום אבלך. ומוזה הטעם דייקא ביום שניתנה בו תורה נשרפו בתי כנסיות ובתי מדרשות.

**הרי** על מצות ציצית (במדבר טו, לה) ועשו להם ציצית על כנפי בגדיהם לדורותם, איתא במדרש (ליקוט שמעוני, פרשת שלח, רמז תשנ; והביאו המגן אברהם סימן כ' סק"ג) אין לדורותם אלא לדור תם, ואין תם אלא יעקב שנאמר ויעקב איש תם, תם מגול, תם מגלוי עריות, תם משפיות דמים. הרי שאת הציצית צריך להניח על גוף קדוש. ומכל שכן התפילין שיש בהם כ"א אזכרות. ואיך יתכן שאדם שישן כגוי וקם ממיטתו כגוי ימהר מיד לבית המדרש ויניח על גופו את התפילין הקדושים. ואין דעת ותבונה בו להתבונן, לא די שהעברתי את לילותי בחשיכה ואפילה, אוסיף עוד להניח על גופי את התפילין הקדושים ולצייר בהם את השם הקדוש ש-די ב"ה וב"ש, מבלי להתיירא מכ"א האזכרות הקדושות הכתובות בהן. וזה אשר הירא את דבר ה' אומר בכל בוקר קודם התפילה את הזמר אודה לא-ל לבב חוקר, בן יחד כוכבי בוקר, שימו לב אל הנשמה וכו', עורו נא כי בכל לילה נשמתכם עולה למעלה לתת

שהאדם עושה כביכול לה' ובסופו של דבר הם נותנים חיל וגבורה בעמלק. שעל כך אמרו חז"ל (ברכות סא, א) אוי לי מיוצרי אוי לי מיוצרי, היינו שמלבד מה שאוי לי מיוצרי וקשה עלי להתגבר על יצרי הרע המסיתני לחטוא, בנוסף לכך גם אוי לי מיוצרי, אף בשעה שאני רוצה לעשות מצוה לשם יוצרי ית"ש, גם אז אוי לי מיוצרי, ואין מעשי שווים מאומה. וכך הוא עולה ויורד, רגע אחד הוא לעמלק ורגע אחד הוא לה' רח"ל.

**על** כן נרמז צום כ' בסיון בפסוק כי יד על כס י-ה, ללמד שכל גזירות שריפת התורה ושריפת בתי מדרשות נגזרו בעון עסק התורה שלמדו שלא כדת, ומידת הדין נמתחה עליהם כי יד מידת הדין על כס י-ה על המצוות שעשו למען כסאו ושמו יתברך, אלא שלימודם היה שלא לשמה ועשו את התורה הקדושה כקדרום לחפור בה וככינור שמנגנים בו לצים, עד שהתורה קוננה עליהם נתנני ה' בידי לא אוכל קום, והיא עצמה לא רצתה להישאר אצלם, על דרך שאמרו חז"ל (שבת קלח, ב) עתידה תורה שתשתכח מישראל.

**ונרמז** בפסוק זה כ' סיון יחד עם יום הכיפורים, לפי שביום הכיפורים ניתנו לוחות שניות, להורות שאין ראוי לעסוק בתורה מבלי כפרת העוונות ביום הכיפורים, ולימוד התורה מבלי כפרת העון הוא שגרם לכל אלה הגזירות שבאו על בני ישראל ביום כ' בסיון, מפני שהלומד תורה מבלי בחינת יום הכיפורים נוח לו שלא נברא משנברא. ומיום כ' סיון מתעוררים ימי התשובה, ועלינו להתיירא מפחד ה' ומהדר גאונו

לאותו הרשע לנאץ כל כך כלפי שמיא. אמנם אילו היו בני ישראל נוטרים ברית קודש והיה חותם המלך עליהם, לעולם לא היה כח לאותו רשע וטמא לעשות כן, אלא בהיות שבני ישראל פגמו רח"ל בחותם הקודש ומסרוהו לידי הסטרא אחרא, והעבירו את ניצוצי הקדושה לידי הטומאה, על ידי כן היה כח המקטרג לחתוך מילותיהם של ישראל ולזרוקן כלפי מעלה, להראות כביכול לפני השי"ת מה עשו בני ישראל בחותמו ית"ש, ומוזה ניתן כח גם למטה, כדרכו של יצר הרע שהוא יורד ומתעה עולה ומקטרג נוטל רשות ונוטל נשמה (בבא בתרא טז, א), לחתוך בפועל מילותיהם של ישראל ולזרוקן כלפי מעלה.

**וזוהו** הרמז, כי יד על כס י-ה, היינו שהיד מורה על מידת הדין בחינת גבורה, על דרך האמור (שמות ז, א) בנמותי את ידי על מצרים, ופירש רש"י, יד ממש להכות בהם, וכן פירש רש"י על הפסוק (שם ג, יט) ולא ביד חזקה, עיי"ש, היינו שהיד בחינת מידת הדין מתוחה, לא על החטאים והעוונות, אלא על כס י-ה, על הדברים הנעשים כביכול לשם שמים, ועבודת ה' זו שאינה כרת היא הגורמת לכך שלא יהיה הכסא שלם ולא השם שלם. האדם סבור ליטול שכר על כך שהוא עושה ופועל למען שמו יתברך, ובאמת הוא עתיד ליתן על כך דין וחשבון, שבמעשיו הרעים נתן כח ליד הסטרא אחרא לשרוף את התורה ולזרוק מילותיהם של ישראל כלפי מעלה רח"ל.

**זאת** היא עיקר המלחמה, מלחמה לה' בעמלק מדור דור, על המעשים

**והכוונה בזה**, שהעוסק בתורה כשעדיין אינו ראוי לכך מתוך כוונה ומחשבה שיהא המאור שבה מחזירו למוטב (איכה רבה פתיחתא ב), כדי שלא יידחה ח"ו, על דרך האמור (שמואל ב יד, יד) וחשב מחשבות לבלתי ידח ממנו נדח, צריך שתהא כוונתו ותשוקתו אל מול פני המנורה, שכל גידיו יהיו קודש לה', ולא יהא לימודו לשם השגת ידיעה ומכל שכן שלא להתפאר חלילה וחלילה, אלא כדי שיהא בכוחו לעקור מקרבו את כל השרשים הרעים ולזכות לניצוץ של בחינת מנורה, וכך יאירו שבעת הנרות.

**ורמז** הכתוב שישם האדם את מגמת לימודו אל מול פני המנורה הוא הצדיק אמת, כי התכלית הנרצה הוא שיוכה האדם להידבק בצדיק אמת, וישתוקק להיות עפר תחת רגלי הצדיקים לעולם הבא, ובכך יאיר את אור התורה שהוא עוסק בה. ועל כן ניתנה מצות הדלקת המנורה לאהרן דווקא, לפי שהבא להאיר את נפשו באור התורה, עליו להידבק באהרן הכהן ולהשתוקק ללכת בדרכיו. כשהוא לומד את דברי התוספות על האדם לשים אל לבו ולהשתוקק שיוכה להשיג ולו אחד מריבי רבבות ממעלת רבותינו בעלי התוספות, וכן בכל פעם שהוא לומד את דברי הגמרא ודברי רש"י, תהא כוונתו שזכותו של אותו הצדיק שהוא לומד את דבריו תגן בעדו שיוכה ללכת במשהו בדרכיו הקדושים. ולא יהא לימודו בלב נשחת מבלי מחשבה והתבוננות, אלא ילמד על דעת שהתורה הקדושה תחזירהו למוטב ויוכה ללכת בדרכי חכמי התורה וצדיקי האמת.

ולשוב אל ה'. וכלפי שעד חג השבועות ספרנו חמישים יום, אנו מתחילים מעתה לספור את הימים שישנם עוד לפנינו, ק"ח ימים עד יום הכיפורים, והרי הימים עוברים במהירות כצל עובר, ועלינו לעסוק בתורה באימה וביראה כאילו אנו עומדים כבר לפני אמירת כל נדרי.

\*

**בזה** נבוא לביאור הכתוב בפרשתו, דבר אל אהרן ואמרת אליו בהעלותך את הנרות אל מול פני המנורה יאירו שבעת הנרות, כי הנה המנורה מרמזת על חכמת התורה, על דרך שאמרו (בבא בתרא כה, ב) הרוצה שיחכים ידרים וסימנך מנורה בדרום, ושבעה קני המנורה הם כנגד שבעה ספרי תורה, שהרי פרשת ויהי בנוסע הארון היא ספר בפני עצמו, כפי שלמדו בגמרא (שבת קמז, א) מן הכתוב (משלי מ, א) חצבה עמודיה שבעה.

**ולזה** אמרה תורה, בהעלותך את הנרות, הם ששת הנרות שהם כנגד ששה סדרי משנה שבתורה שבעל פה, אזי אל מול פני ה'מנורה' המורה על הצדיק, כפי שפירש זק"ק מגארליץ זי"ע (ראה שפע חיים, דרשות חורש"י תשד"מ, פרשת ויקרא), שהוא מתנהג בקדושה ובטהרה וכווערת בו אש שלהבתיה במסירות נפש להשי"ת, 'מנורה' בנימטריא 'אש', ו'מנורה' חסר ה' עולה בנימטריא רצ"ו לרמז על מצוה רצ"ו שבתורה שהיא איסור חילול השם ומצות קידוש השם למסור נפשו להשי"ת בכל רגע ורגע (עיין דרך פיקודיך, מצוה רצו), יאירו שבעת הנרות היא התורה שהוא עוסק בה.

**כדי** לזכות לכתרה של תורה על האדם להיות ראוי לכך, כפי שמקובל לנו מצדיקים שכדי לזכור את התורה ההכרח ללמוד תורה לשמה, לפי שהתורה הקדושה אינה רוצה להתקיים במי שאינו ראוי לזכות בה. והוא על דרך שהאריך הרה"ק מהרי"א מקאמארנא זי"ע (עיין זוהר ח, על זוה"ק פרשת בראשית, ח"א כד, א; אמרי פנחס, שער ג, אות טז) לדרכו לענין הכוונה בתפילה, שהמתאמץ לכוון את דעתו כשמדחים אותו מן השמים הוא ככובש בת המלך בחזקה, והן הן הדברים לענינו, העוסק בתורה כשאנו ראוי אליה הוא ככובש בת המלך בחזקה, ואותיות התורה הקדושה פורחות ממנו.

**ואך** האיש אשר השי"ת בעזרו להשגיח ולהזהיר בכל מוצא פיו ולהיות ירא שמים הוא יזכה לזכרון גפלא לזכור את תלמודו, על דרך שאמרו בגמרא (מגילה ו, ב) לאוקמי גירסא סייעתא מן שמיא היא. ולזה מצינו (שבת כא, ב) דגירסא דינקותא מעליא טפי ואינה משתכחת, לפי שאותה התורה שלמד בקמנותו כשעדיין היה לו הבל פה שאין בו חטא, נקל יותר להשתמר בלב האדם ממה שלמד אחר שכבר טעם טעם חטא.

**על** כן סיים הכתוב, וזה מעשה המנורה מקשה זהב עד ירכה עד פרחת מקשה היא כמראה אשר הראה ה' את משה בן עשה את המנורה, על ידי הקב"ה נעשתה מאליה, לרמוז שאי אפשר לזכות לכתרה של תורה אלא בדרך נס על ידי הקב"ה ולא בפעולת האדם בכוחות עצמו.

**גם** האיש שאינו במדרגה גדולה לראות כאילו בעל השמועה עומד כנגדו ממש, כנודע מרבה"ק הרבי ר' אלימלך זי"ע (עיין באגרת הקודש בסוף ספה"ק נועם אלימלך), ואינו במדרגה זו להידבק בשורשם של רבותינו המתברים, לכל הפחות יהא לימודו בדבריהם הקדושים מתוך תפילה שזכותם תגן בעדו לשוב אל ה', ולא שהצדיקים מחברי הספרים יקטרגו עליו ח"ו ויהיה להם צער מכך שאיש כמוהו הוגה בדבריהם, אלא תהא כוונתו להתדבק בצדיקים העוסקים בתורה לשמה.

**כששמע** אהרן הכהן שציוה הקב"ה שהוא ידליק את המנורה, כדי שכל בני ישראל יעסקו בתורה מכח אורו של אהרן הכהן, אזי גם הוא עצמו עשה כן להידבק בצדיק, והתדבק בצדקת משה רבינו ע"ה. וזהו ויעש בן אהרן אל מול פני המנורה העלה נרותיה כאשר צוה ה' את משה, שהוא העלה את הנרות אל מול פני המנורה אשר צוה ה' את משה, להידבק בקדושת משה רבינו.

\*

**כללו** של דבר, מבלי סייעתא דשמיא אי אפשר לזכות לתורה, שהרי יצרו של אדם מתחדש עליו בכל יום ואלמלא הקב"ה עוזרו אינו יכול לו (סוכה גב, ב), הרי צופה רשע לצדיק ומבקש להמיתו (תהלים לו, לב), וברגע אחד שאין האדם נזהר הוא עלול ליפול לשאול תחתיה ולאבד את אשר עמל עליו במשך שנים רבות. קשה הדבר ללמוד תורה וקשה הדבר לזכור את התורה, וברגע אחד עלול האדם לשכוח את תלמודו.

## דברי תורה

### מכ"ק מרן אדמו"ר הגה"ק שליט"א

#### בטובו מחדש בכל יום תמיד

#### אהרן הכהן חנך בכל יום את המנורה מחדש

נקדים מדברי האור החיים הקדוש בריש פרשתו שעמד בדקדוקים אלו ותירץ לפי המבואר בסוגית הש"ס (מנחות פח, ב) נר שבמקדש של פרקים הוה, מיתיבי כיצד עושה, מסלקן ומניחן באהל ומקנחן בספוג ונותן בהם שמן וכו', וכתב על זה בלשון קדשו 'ואני אומר, אילו הייתי שם הייתי מוכיח ודן לפניהם מהכתובים דלא קביעי נרות', והביא כמה ראיות לכך שהיו יכולים לפרק הנרות במנורה עיי"ש.

ועל דרך זה מבאר מה שהשיב הקב"ה לאהרן, חייך שלך גדולה משלהם, 'פירוש מעשה המנורה שמוריד הנרות ומניחן באהל ומקנחם, וחוזר ובונה אותם מחדש ומדליק, הרי הוא כל יום כעושה מעשה חדש, שמחנך הוא המנורה בכל הדלקה והדלקה', והיינו דכיון שעבודת המנורה היתה באופן שבכל יום היה מוריד הנרות מהמנורה ומניחן באהל ומקנחם וחוזר ובונה המנורה, נמצא שכל יום ויום היתה עבודת הטבת הנרות והדלקת המנורה

בתורה"ק (במדבר ה, א-ד) וידבר ה' אל משה לאמר, דבר אל אהרן ואמרת אליו בהעלותך את הנרות אל מול פני המנורה יאירו שבעת הנרות, ויעש כן אהרן אל מול פני המנורה העלה נרותיה וגו', וזה מעשה המנורה מקשה זהב וגו' כמראה אשר הראה ה' את משה כן עשה את המנורה.

ברש"י, למה נסמכה פרשת המנורה לפרשת הנשיאים, לפי שכשראה אהרן חנוכת הנשיאים חלשה אז דעתו שלא היה עמהם בחנוכה לא הוא ולא שבטו, אמר לו הקב"ה, חייך שלך גדולה משלהם שאתה מדליק ומטיב את הנרות. ויש לבאר במה גדול ענין הדלקת המנורה כל כך יותר משאר העבודות, עד שבכך נתפיים אהרן הכהן.

ובמדבר (במדבר רבה טו, ו) שאמר הקב"ה לאהרן, הקרבנות כל זמן שבית המקדש קיים הם נוהגים, אבל הנרות לעולם אל מול פני המנורה יאירו, וכל הברכות שנתתי לך לברך את בני אינן בטלין לעולם. וכבר עמד בזה הרמב"ן דלכאורה גם הנרות במלות בזמן שאין בית המקדש קיים.



וזהו ואשים דברי בפיך לנמוע שמים וליסוד ארץ, 'היינו מהחידוש שמחדשין ישראל בתורת אמת, מחדשין בריאת שמים וארץ החדשים, וכל דברים המתחדשים בעולם הכל הוא על ידי התחדשות התורה שישראל מחדשים בהסתכלותם בה, וכפי ענין התחדשותם בתורה כך נתחדש בעולם, עיי"ש דבה"ק.

**ענין** זה נרמז בכתוב (ירמיה לג, כה) אם לא בריתי יומם ולילה חוקות שמים וארץ לא שמתי, כי ברית מורה על לימוד התורה (ענין נדרים לב, א), והיינו דהתחדשות הבריאה שבכל יום ויום הוא על ידי לימוד התורה והחידושים שבני ישראל מחדשים בה, ובלא זה חוקות שמים וארץ החדשים שבכל יום, לא שמתי, כי אין קיום לעולם בלי התורה. ויומתק הלשון, ובמובנו מחדש בכל יום תמיד מעשה בראשית, אין טוב אלא תורה (ברכות ה, א), דעל ידי עסק התורה מתחדש בכל יום תמיד מעשה בראשית.

**זקה"ק** מוהרצ"א זי"ע (אגרא דכלה, פרשת בראשית, ד"ה וברך רמז) אמר בזה ענין נורא, שכן נרמז בכתוב (בראשית א, א) בראשית ברא אלקים את השמים ואת הארץ, דרך בראשית, רצ"ל בתחילה, אזי ברא אלקים את השמים ואת הארץ, שאז ברא הוא ית"ש לבדו את כל העולם, אבל לאחר מכן מסר כביכול את הכח של יכולת לברוא שמים וארץ גם לישראל בכח התורה, שעל ידי שיעסקו בתורה ויחדשו בה, יבראו שמים חדשים ועולמות חדשים. וכיאר בזה ניעוץ סוף התורה לתחילתה, לעיני כל ישראל -

על ידי אהרן הכהן כבנייתה וחינוכה מחדש, מה שאין כן שאר הנשיאים שלא חנכו את המזבח אלא פעם אחת בלבד, ולכן שלך גדולה משלהם, עבדה"ק ועיי"ש באריכות לדרכו. אמנם מעמא בעי למה נעשתה המנונה באופן כזה שבכל יום יהיו צריכים לחנכה ולחדשה, מה שאין כן בשאר כלי המשכן.

## התחדשות הבריאה בכח לימוד וחידושי תורה של בני ישראל

**נראה** לבאר בהקדם מה שכתב בספה"ק דגל מחנה אפרים (פרשת בא, ד"ה א"י החדש הזה), שהקב"ה מחדש בכל יום תמיד מעשה בראשית, כמו שאומרים בתפילה (בברכת יוצר אור) המחדש במובנו בכל יום תמיד מעשה בראשית, ואיתא בזהר הקדוש (הקדמה, ח"א דף ה, א) על דרך הכתוב (ישעיה נא, מז) ואשים דברי בפיך לנמוע שמים וליסוד ארץ ולאמר לציון עמי אתה, אל תקרי עמי אתה אלא עמי אתה, למהוי שותפא עמי, מה אנא במלולא דילי עבדית שמים וארץ, כמה דאת אמר (תהלים לג, ו) בדבר ה' שמים נעשו, אופ הכי את, זכאין אינון דמשתדלי באורייתא וכו'.

והיינו שכל העוסק בתורה ומחדש בה חידושים, הרי הוא נחשב כאילו ברא שמים וארץ חדשים, כי כמו שראשית הבריאה היתה בכח התורה כראיתא בזהר הקדוש (פרשת תרומה, ח"ב דף קא, א) איסתכל קוב"ה באורייתא וברא עלמא, כן התחדשות הבריאה בכל יום הוא על ידי התורה שלומדים בני ישראל.

השפעת טובות וחסדים, כי בכח התורה בוראים עולמות חדשים שמשם משפיעים רחמים רבים לבני ישראל.

## בכח התחדשות הבריאה נעשה גם האדם הלומד כבריה חדשה

זהו שאמרו חז"ל (ספרי, פרשת ואתחנן, פסוקא לג; רש"י, דברים כו, מז) 'בכל יום יהיו בעיניך חדשים כאילו בו ביום נצטוית עליהם'. שצריך האדם לעסוק בתורה בכל יום ויום מתוך התחדשות ומתוך התעוררות והתחזקות ביתר שאת, ולא כדיוגטמא ישנה בלי שום התלהבות ותענוג דקדושה, כי הלא על ידי לימוד תורתו הוא מעורר התחדשות בכל העולמות, ולכן צריך גם הלימוד גופא להיות מתוך התחדשות, ובכלל זה גם להשתדל בכל יום לחדש איזה חידושים בתורה ולעשות ציצים ופרחים לכבוד ולתפארת.

**על** דרך זה אמרו חז"ל בירושלמי (ראש השנה, פרק ד, הלכה ח) בכל הקרבנות כתיב חטא ובעצרת אין כתיב חטא, אמר להן הקב"ה מכיון שקיבלתם עליכם עול תורה מעלה אני עליכם כאילו לא חטאתם מימיכם. והיינו דכיון שכאשר האדם עוסק בתורה ומחדש חידושי תורה, הוא מחדש את מעשה בראשית, בכח זה גם הוא בעצמו זוכה להתחדשות להיות כבריה חדשה וכמי שלא טעם טעם חטא, וכמו שבועולמות החדשים שנבראו על ידו אין שולט בהם מדת הדין כדברי הרבי ר' אלימלך זי"ע, כן כשהוא מחדש את עצמו אין בו נדנוד חטא.

בראשית, שלכל אחד מישראל יש בכח וביכולת לבדל ולעשות שמים וארץ חדשים על ידי חידושי תורה, עכבר"ק עיי"ש.

## השפעת חסדים מהעולמות החדשים שנבראים בכח התורה

**עוד** ענין בזה כתב בספה"ק נועם אלימלך (פרשת ויצא, ד"ה ויעקב; פרשת תצא, ד"ה כי יקרה), דלכאורה יש להבין היאך זה שהצדיק מתפלל ונענה בתפילתו לבטל גזרות רעות, והלא זה נראה כהשתנות בדעת עליון ח"ו. אלא הענין הוא, שכאשר הצדיק מחדש חידושים בתורה נבראים מכח תורתו שמים חדשים ועולמות חדשים, ושם בעולמות הללו לא חלים כל הדינים אשר היו מקודם, ובכח קדושתו הוא מכניס את ישראל לעולמות הללו שבהם לא שלטה מדת הדין אלא הם כולם רחמים וחסדים גמורים, ועל ידי זה מבטל גזירות קשות ורעות מעל ישראל. ונמצא שאין שום השתנות מקודם הגזירה לאחריה, אלא שהצדיק בכח תורתו בורא ומחדש עולמות חדשים אשר אין בהם תוקף הדין על האדם הלז, עכבר"ק.

**והענין** בזה הוא, כי דבר שהוא ישן קשה לתקנו, כמאמרם ז"ל (יומא כב, א) מיגמר בעתיקתא קשיא מחדתא, מה שאין כן כשנברא דבר חדש. ולכן כשבוראים עולמות חדשים שהם כולם רחמים וחסדים, בוודאי בניקל יותר להשפיע משם רחמים וחסדים. וזהו ובמזבזו מחדש בכל יום תמיד, כאמור טובו מורה על תורה, וכן מורה על

עכתוד"ק (ועיין חנוכת התורה, פרשתן, ד"ה א"י בהקדם).

**בהעמק** דבר יש לומר במעם הדבר שבבריאת האור לא נכתב 'ויהי כן', כי אור מורה על תורה כדכתיב (משלי ו, כג) נר מצוה ותורה אור, ולכן בראשית הבריאה פתח הקב"ה עם בריאת האור, להורות שעל ידי לימוד התורה זוכים לחדש בכל יום תמיד מעשה בראשית. וממעם זה לא נכתב אצל מעשה האור ויהי כן, כיון שעדיין לא נשלמה העשיה באותה שעה, כי הלא על ידי אורה של תורה שיעסקו בה בני ישראל בכל דור ודור יתחדש תמיד מעשי בראשית.

## המתקת הדינים על ידי הדלקת המנורה הרומזת לתורה

**נמצא** שאהרן הכהן על ידי עבודתו הקדושה בהדלקת המנורה עורר את האור של ראשית הבריאה, שזוהו ענין התחדשות הבריאה המתחדשת בכח התורה שנמשלה לאור. זהו שאמר הקב"ה למשה רבינו, **דבר אל אהרן ואמרת אליו**, נקט דיבור שהוא לשון קשה (מכות יא, א) ואמירה שהיא לשון רכה (שמות רבה מב, ב), כי כאמור על ידי התחדשות הבריאה ובריאת עולמות חדשים, זוכים להמתיק כל הדינים ולהמשיך רחמים וחסדים, כי באותם עולמות לא חלו ולא באו שום דין ושום מקטרג. ואהרן הכהן בעת שהדליק המנורה המשיך המתקת הדינים לכמל כל הגזירות מעל בני ישראל, ותחת דיבור קשה נעשה אמירה רכה.

## בבריאת האור הרומז לתורה לא נכתב 'ויהי כן' כי היא מתחדשת תדיר

יש להסמך לזה מה שכתב בספה"ק יודעי בינה (השמטות לפורים) להרה"ק רבי אלעזר מלאנצהומו זי"ע, לפרש אמרינו בעת הברדלה, 'ליהודים היתה אורה ושמחה וששון ויקר כן תהיה לנו', ותוכן דבריו על פי דברי הרה"ק רבי מנחם מנדל מקאסוב זי"ע שביאר מה שכתב רש"י ויעש כן אהרן להגיד שבחו של אהרן שלא שינה, דבבריאת העולם מצינו שלאחר כל בריאה כתיב 'ויהי כן', מלבד בבריאת האור שנאמר (בראשית א, ג) ויאמר אלקים יהי אור ויהי אור, ולא נאמר 'ויהי כן'. וזאת משום שלאחר שנברא האור ראה השי"ת שאין העולם כדאי ועמד וגנוו לצדיקים לעתיד לבוא (חגיגה יב, א), ולכן לא נאמר אז ויהי כן, כיון שלא נתקיים אותו אור אלא נגנו.

**ואולם** עבודת אהרן הכהן קדוש ה' היתה להחזיר ולתקן את העולם כמו שהיה קודם החטא ולגלות את האור הגנוז, שיראו עין בעין אור האלוקים כמו שיהא לעתיד לבוא. וזהו ויעש כן אהרן, רצ"ל שאהרן הכהן בהדלקת האור במנורה תיקן שיחזור בחינת 'ויהי כן' שנחסר בשעת בריאת האור. וזהו שפירש רש"י, להגיד שבחו של אהרן שלא שינה, היינו שלאחר עבודת אהרן הכהן נמצא שלא היה שום שינוי בין בריאת האור לשאר הברואים. על פי זה ביאר ביודעי בינה, שעל זה אנו מבקשים ליהודים היתה אורה וגו', רצ"ל שנוכח לאורה באופן של כן תהיה לנו, שיתגלה בחינת אור הקדום כמו שהיה בתחילת הבריאה,

עולמות חדשים, ואף אהרן על ידי עבודתו עורר את התחדשות הבריאה כשהאיר את האור שהיה בראשית הבריאה, ועל ידי זה השפיע לעולם רחמים וחסדים, ועל זה נאמר (מלאכי ב, 1) בשלום ובמישור הלך אתי ורבים השיב מעון, כי בזכות מדת הרחמים זכו כולם להתקבל בתשובה. ונקט רבים השיב מעון, ואיתא בספרים הקדושים (אור ישירים, דרוש א; בני יששכר, מאמרי תשרי, מאמר ד, דרוש ג, אות ט; רגל ישראל, מערכת ע, ד"ה עין) דסתם עון היינו חטא הידוע הנעשה בהרגשת כל הרמ"ח אברים ועו"ן במילואו עי"ן ו"ו נ"ן בגימטריא רמ"ח. והיינו דאף אלו שעברו עבירות חמורות זכו להתקבל בתשובה בזכות אהרן הכהן.

## כח המתקת הדינים על ידי לימוד התורה אינו בטל לעולם

לכן כשחלשה דעתו של אהרן הכהן שלא היה עם הנשיאים בתנוכה לא הוא ולא שבטו, אמר לו הקב"ה חייך שלך גדולה משלהם שאתה מדליק ומטיב את הנרות, ובעבודת הדלקת המנורה וכן בלימוד התורה שנרמז במנורה יש סגולה מיוחדת ונפלאה שמעוררים על ידה התחדשות הבריאה והמתקת הדינים, כמו שהקמת וחנוכת המנורה היתה בהתחדשות בכל יום כדברי האור החיים הקדוש.

והוסיף ואמר לאהרן הכהן, הנרות לעולם אל מול פני המנורה יאירו, כי הכח הזה שיש בלימוד התורה הוא כח נצחי שנשאר קיים ועומד לעולם ועד. והמשיך ואמר, וכל הכרכות

וענין זה פעל אהרן הכהן בהעלותך את הנרות, היינו בכח התורה כמו שאמרו חז"ל (בבא בתרא כה, ב) הרוצה שיחכים ידרים וסימנך מנורה בדרום, ובאהרן נאמר (מלאכי ב, 2) ותורה יבקשו מפיהו, ובוה ברא עולמות חדשים ועורר את התחדשות הבריאה. והעידה התורה על אהרן הכהן, ויעש כן אהרן, שבכח קדושתו ובכח תורתו אשר חידש זכה להגיע למעלה זו והמשיך את אור הגנוז מששת ימי בראשית ועל ידי זה המתין כל הדינים.

על דרך זה המשיך הכתוב, וזה מעשה המנורה מקשה זהב, וברש"י מהמדרש (במדבר רבה טו, ד) נתקשה משה במעשה המנורה וכו' אמר לו הקב"ה למשה, טול ככר זהב והשליכו לאור והוציאוהו והיא מעצמה נעשית וכו'. ויבואר כי משה רבינו נתקשה במעשה המנורה, היינו להבין הענין הנרמז במנורה להמתין הדינים, ואמר לו הקב"ה למשה, טול ככר זהב והשליכו לאור, כי זהב מורה על מדת הדין (וזה"ק, פרשת תרומה, דף קמח, א), ואש מורה על תורה כדכתיב (ירמיה כג, כט) הלא כה דברי כאש נאם ה', ובהשלכת הזהב אל האש רצה להורות לו על הנרמז בעבודת המנורה שכל הדינים והגבורות נמתקין על ידי לימוד התורה שבאור עולמות חדשים אשר אין שולט בהם מדת הדין.

והעיד הכתוב, כמדאה אשר הראה ה' את משה כן עשה את המנורה, רצ"ל שאהרן הכהן עשה את עבודת הדלקת המנורה באופן שהראה ה' למשה כשהורה לו להשליך ככר זהב לאש, שזוהו לימוד שבכח התורה בוראים

שנתתי לך לברך את בני אינן במלין  
לעולם, רצ"ל כל הברכות והשפעת  
הרחמים והחסדים שבאים על ידי  
התחדשות הבריאה ובריאת עולמות  
חדשים שאין שולט בהם מדת הדין, אינן  
במלין לעולם, שכן כה זה מסור ביד בני  
ישראל בכל הדורות עד עולם בכה עסק  
התורה.  
ובעידן רעוא דרעוין  
ש"ק פרשת בהעלותך תשנ"ו

## כוס של ברכה

נרים ונשא קדם האבר"ך כמודרשו, תורתו וחכמתו עטרה לראשו,  
מחשובי צוות הכותבים במכוננו, עוסק בבידור מקחו של צדיק עטרת ראשו,  
הרה"ג ר' יהודה משה דוד שווארץ שליט"א  
לרגל שמחת נישואי הבת תחי' במזל טוב  
עב"ג הבה"ח המו"מ בתויר"ש החבר משה דוב שנק הי"ו בן הרב צבי שליט"א  
זאת הברכה מעומק לבנו שלוחה, שיה"ר ואך קול ששון וקול שמחה,  
ישמע בביתו לרווחה, מתוך רוב נחת ושפע חיים ברכה והצלחה.  
מכון שפע חיים  
מרדכי טסלר      שלום שטמר

## תורה ובקשה

תורתנו הגדולה נתונה לכל אשר כבר נענו לבקשתינו למען זיכוי הרבים, והעבירו אלינו רשימות  
של שיעורי תורה, שיחות קודש, אגרות קודש, הקלמות, מכ"ק מרן אדמו"ר הגה"ק זי"ע, וב"ה  
שהם רואים אור בספרי הקודש, ובגליונות הדברי תורה, וגשמעים בקיבוץ ההקלמות לפונדק  
אחד.

כדי שנוכל להמשיך במלאכת הקודש ביתר שאת וביתר עז, פונים אנו שוב לציבור הקדוש,  
אנא יבדוק ויחפש כל אחד באוצרותיו, אם יש ברשותו כתבים והקלמות כנ"ל שעדיין אינם  
ברשותינו, וישתדל להעביר אלינו בהקדם האפשרי.

בכך תקחו חלק בקיום בקשתו של רבינו זי"ע בצוואת קדשו: "בקשתי שמוחה ללקט העלים  
הפורדים ופרודים שנשארו כה וכה, ממה שהעליתי בחדושי תורה... והיה לטובה ולתועלת לידע  
אותם..."

ואשרי המזכה את הרבים שזכותו הגדולה תגן בעדו להיוושע בכל מילי דמיטב.

להעברת רשימות וכתבים - נא לפנות במלפון 052-7183304

להעברת הקלמות - נא לפנות במלפון 052-7636809

## הרה"ג ר' עקיבא צוויבל שליט"א

בני ברק

לזכות בנו המו"מ בתויר"ש הבה"ח מרדכי שיחי

לרגל שמחת נישואיו במזל טוב

עב"ג תחי' בת הרה"ג ר' חיים שמעיה גאלדבערג שליט"א

החתונה אי"ה ביום ראשון הבעל"ט, י"ט סיון, באולמי 'היכל מלכות' בני ברק  
יזכו להקים בית נאמן בישראל ויעלה זיווגם יפ"ה יפ"ה, ולרוב נחת ואושר כה"י

\*\*\*\*\*

## הרה"ג ר' מרדכי אריה שכטר שליט"א

בני ברק

לזכות בנו המו"מ בתויר"ש הבה"ח יעקב יוסף חיים שיחי

לרגל שמחת נישואיו במזל טוב

עב"ג תחי' בת הרה"ג ר' שמואל דייטש שליט"א

החתונה אי"ה ביום ראשון הבעל"ט, י"ט סיון, באולמי 'ארמונות חן' בני ברק  
יזכו להקים בית נאמן בישראל ויעלה זיווגם יפ"ה יפ"ה, ולרוב נחת ואושר כה"י

\*\*\*\*\*

## המחותנים, הרה"ח ר' יעקב אהרן קייזר הי"ו

ביתר עילית

והרה"ח ר' נתן נטע יוספוביץ הי"ו

קרית בעש"ט, פתח תקוה

לזכות בנו המו"מ בתויר"ש הבה"ח יוסף קייזר שיחי

ובתו הכלה תחי' לרגל שמחת נישואיהם במזל טוב

החתונה אי"ה ביום שלישי הבעל"ט, כ"א סיון, באולמי 'ארמונות חן' בני ברק  
יזכו להקים בית נאמן בישראל ויעלה זיווגם יפ"ה יפ"ה, ולרוב נחת ואושר כה"י

\*\*\*\*\*

## הרה"ג ר' צבי שנק שליט"א

אלעד

לזכות בנו המו"מ בתויר"ש הבה"ח החבר משה דוב שיחי

לרגל שמחת נישואיו במזל טוב

עב"ג תחי' בת הרה"ג ר' יהודה משה דוד שווארץ שליט"א

החתונה אי"ה ביום שלישי הבעל"ט, כ"א סיון, באולמי 'היכל רוזנברג' קרית צאנז נתניה  
יזכו להקים בית נאמן בישראל ויעלה זיווגם יפ"ה יפ"ה, ולרוב נחת ואושר כה"י

המחותנים, הרה"ג ר' חיים שלום ברנסדורפר שליט"א

קרית צאנז, נתניה

והרה"ח ר' דוד משה שווארץ הי"ו

קרית צאנז, נתניה

לזכות בנו המו"מ בתויר"ש הבה"ח מורינו יונה ברנסדורפר שיחי

ובתו הכלה תחי' לרגל שמחת נישואיהם במזל טוב

החתונה אי"ה ביום רביעי הבעל"ט, כ"ב סיון, באולמי 'היכל רוזנברג' קרית צאנז נתניה

יזכו להקים בית נאמן בישראל ויעלה זיווגם יפ"ה יפ"ה, ולרוב נחת ואושר כה"י

\*\*\*\*\*

המחותנים, הרב גבריאל שנק שליט"א

אלעד

והרה"ג ר' חיים יהודה צבי ויזל שליט"א

אלעד

לזכות בנו המו"מ בתויר"ש הבה"ח מורינו יעקב שנק שיחי

ובתו הכלה תחי' לרגל שמחת נישואיהם במזל טוב

החתונה אי"ה ביום רביעי הבעל"ט, כ"ב סיון, באולמי 'רויאל' בני ברק

יזכו להקים בית נאמן בישראל ויעלה זיווגם יפ"ה יפ"ה, ולרוב נחת ואושר כה"י

\*\*\*\*\*

הר"ר אברהם צבי ברבר הי"ו

קרית צאנז, נתניה

בן הרה"ח ר' שלום הי"ו, וחתן הרה"ג ר' אריה יהודה בלומנטל שליט"א

לזכות בתו תחי' שנולדה במזל טוב

יזכה לגדלה לבעל תורה לחופה ולמעש"ט, ולרוב נחת ואושר כה"י

\*\*\*\*\*

אחד מאנ"ש הי"ו

לזכר עולם יהיה צדיק

כ"ק מרן אדמו"ר הגה"ק זצוקללה"ה

זכותו הגדולה תגן עליו לראות רוב אושר ונחת דקדושה מכל יוצ"ח,

ויושפע עליו ועל ב"ב רחמים וחסדים אשר בכל אשר יפנו יצליחו

\*\*\*\*\*

לזכות רפואתו והחלמתו השלימה של

המשב"ק

הרה"ח ר' יצחק אייזיק מאיר בן לאה שליט"א

בבקשה מהציבור להמשיך ולעורר רחמי שמים שהשי"ת יחזקו ויאמצו

בבריות גופא ונהורא מעליא בכל רמ"ח אבריו ושס"ה גידיו בתשח"י

והן א-ל כביר ולא ימאס בתפילת רבים

הרה"ח ר' אברהם דייטש הי"ו

משב"ק אצל כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

והרה"ח ר' עמרם דייטש הי"ו - קרית צאנז, נתניה

**לעילוי נשמות אביהם ואימם החשובים**

הרה"ח ר' יעקב ב"ר יעקב ז"ל דייטש

נלב"ע ביום כ"א סיון תשנ"ז

ומרת פערל ב"ר אברהם לורבר ע"ה

נלב"ע ביום כ"ז אלול תשע"ז

**תנצב"ה**

\*\*\*\*\*

הרה"ח ר' יוסף דהן הי"ו

נתניה

**לעילוי נשמת חמיו החשוב**

הרה"ח ר' שמעיה ב"ר יהודה ופרחה ז"ל וחנן

נלב"ע ביום כ"א סיון תשס"ב

**תנצב"ה**

\*\*\*\*\*

**לעילוי נשמת האשה החשובה**

מרת יהודית יונה ע"ה ב"ר מאיר מנחם ז"ל שלזינגר

נלב"ע ביום כ"א סיון תשפ"ג

**תנצב"ה**

הונצחה ע"י המשפחה הנכבדה הי"ו

\*\*\*\*\*

**משפחת זלמנוביץ הנכבדה הי"ו**

**לעילוי נשמת**

אביהם ועמרת ראשם, רב האי גאון וצדיק המפורסם לשם ולתהלה

זקן תלמידיו המובהקים של כ"ק מרן אדמו"ר הגה"ק זי"ע

הגה"צ רבי ישראל אריה בן מוה"ר שמואל נטע זצ"ל הי"ד זלמנוביץ

ראב"ד עכו ומח"ס "חיי נפש"

נלב"ע ביום כ"ג סיון תשס"ג

ולעילוי נשמת אחותם הרבנית פסיה יענטע ע"ה וי"ם

בת הגה"צ מוה"ר ישראל אריה זצ"ל - נלב"ע ביום י"ג סיון תשע"ח

**תנצב"ה**